

Бранимир Събев
Бягството на Хенри
О'Брайън

– Ето отчета за последното тримесечие, господин директор.

Директорът Мориънс пое с въздишка така омразният му документ и проследи с поглед отдалечаващата се фигура на счетоводителя. „Не е лошо момче този Антъни, само дето ми намирисва на карьерист, мислеше си Мориънс. Пък и ми се струва, че не се храни добре – я има петдесина кила, я няма. Но какво ли ми пука, заплатата му е горе-долу колкото моята. А и със сигурност ще живее повече от мен.“

Хари Джъстин Мориънс беше директор във федерален затвор и никак не беше доволен от живота. Първата му жена го заряза още на втората година след сватбата им и избяга с любовника си в Сиатъл. Хари в продължение на един месец обикаляше баровете във Лос Анжелос и се напиваше до козирката. Брат му накрая го вразуми и с помощта на психоаналитик го извади от кризата. След около три години Хари се влюби и се ожени отново. Роди му се син, Чарлз, който скоро навършваше единадесет. „Дано Ребека ми позволи да го видя този уикенд“, въздъхна повторно директорът. Миналата година се развеدهа и детето остана при нея. Жена му не можеше да издържи на ритъма му на живот – честите закъснявания, оставането след работно време, безсънните нощи, в които работеше. И още, и още. Все пак успя да ме изтърпи повече, отколкото Тереза, мрачно се усмихна Хари. Придърпвайки тънката папка към себе си, той се замисли за досегашния си живот и какво бе постигнал през него. Вече беше на четиридесет и седем и не мислеше да се обвързва отново. Разочарованията му стигаха. Пък и имаше работата, която желаше. Е, в миналото въобще не очакваше, че ще е директор на затвор, но животът понякога си прави гадни шегички с теб. И единственото което ти остава, е да се приспособиш, мъдро бе заключил някогашният студент по икономика и се бе хвърлил напред в предизвикателството с устрем, за който много колеги му завиждаха. Всъщност, те му завиждаха, защото постигаше целите си. Но това, с което се занимаваше в момента, си беше малко необичайно. Що за глупава идея да се изгради затвор на покрива на търговски комплекс, за кой ли път се запита Мориънс. И да го „заселиш“ с 80 кръвожадни затворници, 30 не по-малко свирепи надзиратели и отделно длъжностно-административни лица – секретари, счетоводител, директор. Мислите му се плъзнаха за момент към същинските обитатели на кафеза – обитатели като Джими Касапина, изклал 11 души, като Нейт Страстния, изнасилвил 9 жени на възраст между 14 и 52 години. Или като Кървавия Саймън, застрелял с ловна пушка родителите си, брат си и приятелката си в пристъп на умопомрачение едва 16-годишен. Ако някой от тези чудовища проникнеше някак

сред стотиците невинни хора, посещаващи търговския комплекс всеки ден, щеше да стане интересно. МНОГО интересно. Изведнъж се сети, че днес се очакваше да пристигне нов затворник. Някакъв нещастник от 28-а килия си беше счупил врата снощи, не издържайки на ежедневния психически и физичен тормоз. И естествено, правителството се грижи да попълни бройката, едно си помисли Хари. Новият се казваше... как беше... А, да. Хенри О'Брайън. Или известен още като Готиния Хенри. Беше обрал 7 банки, 2 супермаркета и един бижутерски магазин, преди да го приберат на топло. Някакво особено чувство се бе загнездило в стомаха на директора – сякаш му подсказваше, че този престъпник ще му докара неприятности. Мориънс тръсна глава. Никога не обръщаше внимание на такива мъгляви предчувствия. Затворът бе строен по изключителна технология – правителствените агенти убедително твърдяха, че е бягството е практически невъзможно. Хари хвърли поглед към календара – 26 май 2011 г. Дааа, как лети времето. Сякаш вчера беше млад студент със светли възгледи и вяра в света. Сякаш вчера беше женен. Впоследствие жените го напуснаха, а директорът разбра, че светът не е райско кътче, а помийна яма, в която по неволя съжителстват заедно какви ли не типове. Но стига съм мислил за абстрактни неща, упрекна се Хари. Време е да се захващам за работа и най-вече да прегледам този проклет отчет.

– Хайде, мърдай по-живо!

С грубо бутване надзирателят натика затворник 3578 в килията и заключи вратата. После се захили и изломоти:

– Добре дошъл в новия си дом!

С просташко хилене, сякаш бе казал нещо извънредно духовито, пазачът се отдалечи, свирукайки си.

Хенри О'Брайън огледа със съмнение новата си килия. Три здрави бетонни стени и стоманена решетка вместо врата. Два тесни нара. Мивка и чешма. „Да не забравяме кенефа“, с усмивка си каза Готиния, поглеждалки към отвратителното парче порцелан, представляващо „цукалото“.

– Ти пък кво се хилиш бе, сладур?!

Едва сега Хенри благоволит да погледне съкилийника си. Нисък и набит, с книга в ръка, той се бе излегал на единия нар. Косата му стърчеше във всички посоки.

– Не е твоя работа, рошльо – спокойно каза новият.

С неподзирана бързина чорлавият скочи към него. Сега се гледаха лице в лице.

– Искаш нещо да ми кажеш ли? – остро попита затворникът.

Да. Майка ти е тъпа, грозна и дебела. И се чука с всички негри в Харлем.

Ниският огледа изпитателно Готиния. Едвам стигаше до гърдите му. Накрая процеди:

– Майната ти. След което седна и се зачете пак в книгата.

О'Брайън го изгледа косо. Захвана се да вади вещите си от кашона. Бельо, чорапи, тениска. И дневникът, разбира се. Настани се удобно(колкото удобно може да се настани човек на твърдо като дъска легло)и започна да си записва случката. В панделата затворниците четяха книги и вестници, пишеха дневници, изобщо занимаваха се със какво ли не, за да убият времето. Бившият съкилийник на Хенри например колекционираше мъртви хлебарки.

Накрая заядливият пандизчия не издържа и попита:

– Какво си записваш?

Готиния се изхили.

– Пиша си мемоарите. А ти какво четеш?

– „Белия зъб“ на Джек Лондон. Исках „Изкуплението Шоушенк“, но не ми разрешиха. Било забранена литература в затвора. Поредната глупост след Промяната. Впрочем, името ми е Кевин. А теб как са те кръстили?

– Хенри.

– Е, Хенри, не ми е приятно да се запозная с теб, но обстоятелствата са такива. Ако зависеше от мен, щях да лежа на шезлонг нейде из плажовете на Санта Моника, да отпивам от коктейла си и да зяпам мацките. Но съдбата явно е решила друго.

О'Брайън остави дневника си настрана.

– За какво си тук? – попита обирджията.

– Веднъж преди около седем месеца с приятелката ми отидохме на нощен бар. Като си тръгнахме, някакъв подметна нещо след нас по неин адрес. Не съм от спокойните, така че му светнах един. Впоследствие приятелчетата му – три на брой, дотърчаха да му помагат. Единият дори извади нож. Тогава сякаш нещо се отприщи в мен. Взех ножа на маломумника и ги наръгах всичките кретени. Когато се опомних, ченгетата вече ме закопчаваха и отвеждаха в местния участък, а гаджето ми не спираше да плаче. А ти с какво се прояви, че имаш честта да си мой гост?

– Моите цели се въртят около мечтите ти за Санта Моника. Затова започнах да действам по въпроса заедно с няколко приятели. И ето ме тук сега пред теб, а приятелите ми в Сан Диего чакат завръщането ми.

Колкото до силите на закона, те все още издирват няколко милиона долара, за чието местонахождение зная само аз. Това е в общи линии.

– Аха – унило отвърна Кевин. – Сигурно си много горд със себе си.

– Щях да съм още по-горд, ако се намирах отвън, на свобода.

– За това мечтаем всички тук, човече. За това мечтае всеки затворник.

С въздишка Кевин се захвана отново с „Белия зъб“. Готиния се изтегна на нара, склочи ръце зад главата си и се замисли.

– Мирно!

Всички затворници се изпънаха чинно и замръзнаха. Директорът мина бавно покрай тях, като ги оглеждаше внимателно. След Промяната във всички затвори се въведе изключително строг ред, включващ казармени порядки и дисциплина, която не се срещаше дори в някои военни училища. Морингънс се спря и изгледа навъсено О'Брайън. Не му харесваше този мъж (както и останалите затворници, впрочем). Но от този сякаш лъхаше на нещо първично, животинско, което можеше да изплаши човек. Висок шест фута, с къса руса коса и стоманеносиви очи, той гледаше присмехулно niskият, възпълен директор, сякаш беше някакво хлапе. Изведнъж Хари се ядоса.

– Смешно ти е, а? Ще ти се стъжни, боклук такъв!

Сякаш очаквали сигнал, трима надзиратели се нахвърлиха върху Готиния и го свалиха на пода с точни, отмерени удари на палките си. Затворникът се сгърчи, борейки се за въздух.

– Следващият път ще те заболи много повече! Ясно ли ти е?

– Да... Ясно.

– Не чух.

– Ясно, сър.

– В колона по двама! Към трапезарията!

Затворниците се повлякоха в указаната посока, навели глави. Хенри остана на опашката, леко накуцвайки след побоя. Главата му гореше от искрена омраза.

След като взе таблата с храната си, Готиния се огледа за свободно място, където да седне. Някакъв тип му махна.

– Ела насам.

О'Брайън се приближи и седна, леко изненадан от любезността на сътрапезника си.

– Как е, боли ли? Здраво удрят копелдаците, няма спор. Да ти се представя – казвам се Джими. Но всички ме знаят като Касапина. Ти трябва да си Хенри, нали?

– Откъде знаеш?

– Тук новините се разнасят бързо. Пък и гледах репортажа, когато обра оная банка в Солт Лейк Сити. Май си обиколил цялата шибана страна, а, Готин?

Джими се захили. Хенри забеляза, че ръцете на грамадния негър са огромни като бутове, а обръснатата му глава беше покрита с белези. Изведнъж си спомни къде беше чувал за него – в един нощен клуб в Сан Франциско. Този май беше избил близо дузина хора със ножа си. И то по извънредно брутален начин.

– Не ме гледай така стреснато, Готин – тупна го по рамото Касапина. – Няма да те изям. Макар че едва ли ще изглежда особено странно, ако го направя – при тази скапана храна, дето ни дават тука...

В действителност храната не беше некачествена. Просто порциите бяха мизерни – черпак картофено пюре, черпак варен грах, две прозрачни филии хляб и толкова. Това потвърждаваше сентенцията, че държавата използва парите на данъкоплатците за три неща в затвора – стени, решетки и надзиратели. Вайканията на Джими за парче свинско месо минаха покрай ушите на О'Брайън и той се замисли за приятелите си – за сериозният Майкъл, който не пропускаше целта си с огнестрелно оръжие. Или за шурият Маркус, който ги забъркваше в невероятни кашии. Или за сестра му Джина... Споменът за любовницата му като че ли за миг разнежи суровото лице на Хенри. Но моментното сантиментално чувство изчезна и се замени с предишното мрачно изражение. Трябваше да се разкара оттук по най-бързия възможен начин – не му се киснеше тридесет години в панделата. Но как да избягаш от федерален затвор със строга охрана, който на всичкото отгоре се намираще на покрива на търговски център? Обирджията не се съмняваше обаче, че все ще измисли нещо.

Следващите няколко дни Хенри съсредоточено търсеше начин да избяга от пандиза и вече започваше да се отчайва. Строгата охрана, суровият режим, бетонните стени и здравите решетки – всичко това правеше задачата му почти невъзможна. Да се повдигне бунт беше немислимо – електрошовата терапия, която управата прилагаше от време на време, правеше и най-буйните престъпници апатични и меланхолични ходещи трупове за известно време. Надзирателите бяха добре обучени, тренирани, яки копелета, които стреляха на месо без да се двоумят. Колкото до идеята да се прокапае тунел – тя беше просто смешна. Дебелите фут и половина бетонни стени трябваше да се чегъртат с години, а внезапните проверки, които се правеха, също допринасяха за тезата, че

който влезеше тук, не можеше да излезе. Очертаваше се една дълга, предълга „желязна ваканция“ за известния банков крадец.

Днес беше четвъртък – ден, в който се полагаше на затворниците да се къпят. Разделени на четири групи, те влизаха на смени в банята. Готиния се падна втора смяна.

– Как сте днес, девойки? – провикна се Нейт Страстния, докато се сапунисваше. – Внимавайте да не изтървете сапуна, нали се сещате?

Помещението се огласи със смях. Нейт си падаше вече и по мъже – хомосексуализмът в затвора беше обичайно явление. От любимо за изнасилвачите място обаче банята се бе превърнала в може би най-сигурното срещу подобни издевателства. Винаги имаше поне десетина надзиратели, които бдяха за реда сред къпещите се. Дисциплината преди всичко.

Хенри не преставаше да мисли за бягство дори сега. Но нищо не му идваше наум. Въздъхна и погледна разсеяно нагоре към тавана, вероятно търсейки отговор там.

Изведнъж погледът му падна върху вентилационната шахта, която се намиреше на около осем фута височина от него. Отворът бе достатъчно широк, за да се провере някой по-слаб човек през него. Вгледа се повнимателно и забеляза, че долните два болта на решетката бяха ръждясали. В главата му започна да се оформя план.

– Стига си се мотала, красавице! – прекъсна мислите му безцеремонният надзирател.

Междувременно къпането бе привършило. О' Брайън излезе, претметнал кърпата си през рамо. Ако успееше някак да се провере през решетката... Изкъртването нямаше да е особено трудно – спомагаше и фактът, че два от затагачите болтове бяха ръждиви. Оставаше проблемът как да се промъкне, без никой да го види.

През цялата следваща седмица Хенри мисли върху факта, като не преставаше да се упреква, че по-рано не се бе сетил за възможността да избяга през вентилационната шахта. Да – когато човек търси разрешението на даден проблем той често не забелязва очевидните решения, които са невероятно прости. Оставаше неприятната подробност с височината.

При следващото къпане Готиния се ската и влезе с последната смяна. Идеята за преодоляването на последната пречка му бе хрумнала едва вчера, но „по-добре късно, отколкото никога“. Къпането приключваше и всички напускаха банята. Обирджията нарочно остави сапуна си вътре. Когато вече бяха навън, той отиде при надзирателите.

– Извинете, но си забравих сапуна в банята. Може ли да се върна да си го взема?

– Сапуна, сапунааааааа! – пискливо кресна Нейт и предизвика буря от смях и подмятания.

Пазачът се смръщи, като се мъчеше да не се засмее.

– Отивай, но не си бави.

Хенри тръгна бързо към банята. Влезе вътре и отиде към душовите. Всяка секунда беше ценна. Той хвана тънкия алуминиев душ и напругайки мускулите си, го огъна. Следващият натиск пречупи металния прът. Затворникът пхна скършения край между металните пречки на шахтата и със силен натиск изкърти решетката.

Отвън надзирателите оживено дискутираха вчерашният баскетболен мач между „Лос Анжелос Лейкърс“ и „Денвър Нъгетс“. Затворниците се прибираха унило по килиите си.

О'Брайън леко положи извадената решетка на плочките. Сърцето биеше лудо в гърдите му. Той подскочи и се хвана за ръба на шахтата. С огромно усилие се набра, разкърши рамене и влезе вътре.

– Що се бави онзи боклук? – сърдито процеди пазачът Робинсън. – Минаха почти десет минути!

– По-добре върви и виж какво става – посъветваха го колегите му.

Робинсън се запъти с тежки крачки към банята.

Хенри напредваше с цялата скорост, която можеше да приложи в тясното пространство. Ако го хванеха, щяха да го сложат на електрическия стол, без да се замислят. Влачейки се по корем като крокодил, затворникът изведнъж стигна до разклонение. Пътят напред свършваше в стената. Имаше два коридора – вляво и вдясно, както и отвор, който се спускаше отвесно надолу. Готиния не мисли много. Коридорите водеха навярно някъде из затвора. Оставаше му третият път. Той се спусна по зазиданите в стената скоби и потъна в мрака под него.

– Какво се бавиш още, негод... – изръмжа влизайки в банята пазачът и млъкна. Долната му челюст увисна, когато видя безпорядъка по пода и зеещата като уста на звяр шахта. Всичко му стана пределно ясно.

– Тревога! Имаме си беглец! – крещеше Робинсън, докато тичаше да извести на колегите си за бягството.

О'Брайън попадна в по-широка шахта. Вече можеше да върви на четири крака. В далечината видя светлина и се запъти уверено към нея.

Новината за бягството обиколи затвора като вятър. Надзирателите завардиха изходите, един дори се опита да влезе във вентилационната система да преследва беглеца, но след няколко безплодни опита се

отказа.

– Как изобщо сте позволили такова нещо! – крещеше почервенелият от гняв Мориънс. – Не се оставяйте да ви се измъкне! Претърсете всяко шибано кътче в тази проклетата сграда!

Пазачите правеха всичко, което беше възможно по силите им. Директорът се отпусна тежко в креслото си. Не можеше да повярва, че това се случва. „Знаех си, че не му е чиста работата на този престъпник – обезсърчен си мислеше той. Предчувствах го.“

Банковият обирджия стигна до източника на светлина. Тя се процеждаше през решетката, зад която той стоеше в момента. Предпазливо Хенри погледна под себе си.

– Кенеф?! – изненадано констатира той. Действително се намираше в тоалетна. И то доста добре поддържана. Но откъде се е взела...

Изведнъж се сети за нелепото твърдение на бившия си съкилийник Кевин, че някъде под килиите се намира търговски комплекс. Тогава Хенри се бе изсмял и отказа да повярва на тази нелепост. Но очевидно това беше истината – когато водеха затворник тук, той имаше черна качулка на главата и не виждаше откъде минава. Готиния безпроблемно извади решетката (която дори нямаше болтове) и се нареди да се измъкне, когато чу шум. Незабавно се притаи в тъмната шахта.

В клозета влезе млад чернокож мъж, облечен в черни дънки и червено яке. Застана на писоара точно под О'Брайън и започна да се облекчава. Изобщо не забеляза липсващата решетка над главата си. Вече привърши и закопча панталоните си. Това бе шансът на беглеца. Той се протегна и преди цветнокожият да разбере какво става, хласна главата му със всичка сила в стената. Жертвата се свлече на пода. От сцепената ѝ вежда потече кръв. Хенри се спусна долу при мъжа.

– Извинявай приятел, но тези дрехи ще ми трябват – промърмори той и започна да съблича негъра.

Преоблече се набързо в дънките и якето. В единият му джоб откри слънчеви очила и невъзмутимо си ги сложи. Погледна се в огледалото и очевидно доволен, излезе от тоалетната. Пред очите му се разкри един свръхмодерен търговски комплекс, пълен с хора и стоки. Нямаше време обаче да се шляе и да зяпа по рафтовете. Негърът вероятно скоро щеше да се свести. Готиния трябваше да се разкара оттук и се запъти към изходите.

Надзиратели, облечени като цивилни, търсеха беглеца. Той ги мярна точно на излизане от сградата. Трябваше бързо да изчезне оттук. Сля се с тълпата и излезе навън през стъклените врати. 1

Пред него спря черен спортен кабриолет. От него излезе широкоплещест мъж в сив костюм, който подмина Хенри и влезе в комплекса. Обирджията се приближи нехайно до колата и погледна през прозореца вътре. Ключовете бяха на таблото. Огледа се. Наоколо почти нямаше хора. Без да му мисли много, О'Брайън скочи в колата и форсира двигателя – напред, към свободата.

След малко охраната на комплекса заедно с дегизираните надзиратели изскочиха навън. Бяха открили раненият негър в тоалетната и знаеха как изглежда затворникът. Ядосаният собственик на кабриолета даде пълно описание на автомобила си, както и регистрацията му.

– Не се притеснявайте, ще го пипнем – уверено каза надзирател Робинсън. – Няма да стигне много далеч.

Хенри шофираше по магистралата към Сан Диего със скорост осемдесет мили. Със задоволство извади ръката си през прозореца и погали вятъра с нежността, с която майка гали детето си. Сякаш целият свят го приветстваше и той почти долавяше тръпчивият вкус на живота. На живота, огрян от слънцето на свободата.

За момент Хари се замисли какво бе донесла Промяната през 2007 година. Заради нестихващите войни и увеличаващият се световен тероризъм на планетата бяха настъпили известни промени. Минималната военна служба стана две години за мъжете и една година за жените навсякъде по света. Да, жените също служеха в армията. ООН се разцепи на многобройни самостоятелни фракции и съществуваше само формално, а политиката на НАТО стана строга и сурова към всяка проява на своеволие по света, причиняваща смърт и разрушение. Бяха създадени още две крупни организации, подобни на Североатлантическия Алианс – Миротворците и Федерацията. Миротворците беше обединение на страните от Близкия Изток, което отстояваше правата на мюсюлманите навсякъде по седемте континента. Нерядко тази фракция действаше в пълен разрез с името, което носеше – случваше се Миротворците със сила да решават проблемите си и тайно да подкрепят ислямистките движения с терористичен характер. Федерацията от своя страна включваше страните от Южна Америка и се бореше за по-висок жизнен стандарт на населението в страните-членки. Седалището ѝ се намиреше в Рио де Жанейро, където на всеки три месеца представителите на отделните страни се събираха на съвещание. Студената война между трите организации беше очевидна дори и за малките деца. Терористичната организация ИРА престана да съществува, след като Великобритания отстъпи Северна Ирландия и вече нямаше Северна и Южна Ирландия, а само Ирландия.

Въпреки засилените мерки, проявяващи се в строгите порядки в казармите и затворите и увеличаващите се работни места за полицаи, престъпленията по света не намаляха, а напротив – продължаваха бавно и неумолимо да се увеличават, придобивайки нови и ужасяващи измерения, сякаш еволюираха и се нагаждаха към световната обстановка.

Трезвият разум на Хенри го върна на земята. Не след дълго преследвачите му щяха да го настигнат. Погледна часовника в колата. Почти 16:45. Малко повече от половин час бе изминало, откакто се бе вмъкнал във вентилационната система на затвора. Да, събитията се развиваха с главоломна бързина.

Пред бившият затворник се разкри следващият завой. Той беше ограден с мантиanela заради дълбоката пропаст отвъд. Шофьорът намали и спря колата. В главата му се зароди идея как да обърка преследвачите.

На задната седалка имаше празен сак. Готиния свали якето си и го натъпка вътре. Излезе от колата, нарамил сака, и потърси камъни наоколо. Скоро откри достатъчно голям и го постави на педала на газта. Запаля колата, превключи на скорост, освободи ръчната спирачка и автомобилът се понесе към пропастта. Кабриолетът разби мантиенелата и се затъркаля по склона, докато спря на дъното на пропастта, целият потрошен. Сега преследвачите му щяха да помислят, че е изгубил контрол над колата и е загинал. Докато претърсваха за тялото му, той щеше да е далеч оттук.

Със сака на рамото си и с блестящите слънчеви очила О'Брайън тръгна пеша, надявайки се късметът му да проработи и този път.

Не след дълго съдбата му се усмихна за пореден път. Зад себе си дочу рев на мощен двигател. Обърна се и видя голям камион, движещ се след него. Готиния вдигна палец. Камионът спря зад него и той се затича към огромният автомобил. Отвори вратата и влезе в кабината при братият шофьор.

– Накъде си се запътил, приятел? – попита го той.

– Сан Диего.

– На път ми е. Ще те оставя там.

Хенри не можеше да повярва на късмета си. Огледа човека до себе си. Със сигурност беше минал петдесетте. Носеше бейзболна шапка и риза на бели и зелени квадрати. Изглеждаше добродушен.

– Благодаря – каза банковият обирджия. Дума, която много рядко изричаше.

– Видя ли разбитата мантиanela? Тая държава трябва по-често да наглежда пътищата. За какво плащаме данъци в крайна сметка – да

живеем добре и сигурно, нали?

О'Брайън се съгласи с непоклатимата сентенция.

Силите на закона пристигнаха след час на мястото на инцидента и незабавно се заеха да разследват местопроизшествието. Работа, напълно излишна – птичката беше избягала.

Привечер камионът пристигна в Сан Диего. Готиния слезе от кабината и се сбогува със шофьора, чието име така и не научи. Взе такси, което го откара до къщата, където живееше с приятелите си. Плати на таксиметровия шофьор с парите, които откри във вътрешния джоб на якетото.

– Страшна къща имаш! – подметна му на тръгване таксиджията.

– Да, така е. – усмихна се в отговор О'Брайън. След което се запъти към вратата и тихо я отвори.

Влезе вътре и тихо затвори вратата. Искеше да изненадата бандата. Огледа се. Нямаше промени в интериора. Беше отсъствал само месец, но имаше чувството, че не влизал тук от години. Прекоси коридора и спря пред вратата на дневната. Отвори я със замах и нахълта вътре. Седна на масичката до дивана, Маркус и Майкъл пиеха уиски. Щом го видяха и замръзнаха.

– Шефе! – кресна Маркус и скочи да го прегръща. Майкъл се приседина с широка усмивка.

– Нали беше в пандиза? – попитаха го те в един глас.

– Както виждате, вече не съм. Чупих се.

Хенри се освободи от приятелите си и се изтегна блажено на дивана. Маркус побърза да му налее скоч.

– Къде е Джина? – попита Готиния.

Сякаш чакала знак, любимата му влезе в голямата стая. Щом го видя, с радостен писък се хвърли на врата му.

– Скъпи! Ти тук?...

– Да. Тук, с теб. И с тези луди глави.

– Как си избягал?

– Дълга история.

– Нощта е още млада – каза Майкъл. Така че разказвай.

Когато Хенри свърши с разказа си, вече наближаваше полунощ. Тримата обирджии пресушиха бутилката с уиски, докато слушаха. Шефът им почти не се докосна до пиенето.

– И тогава пристигнах с такси дотук и ето ме пред вас. – завърши разказа си той. – Мисля да си легна. Днес ми беше доста напрегнат ден.

– Меко казано – съгласи се Маркус. Хайде по леглата, деца!

Всички се пръснаха по стаите си. О'Брайън се съблече и тъкмо се готвеше да си ляга, когато вратата зад гърба му се отвори и той се обърна. Беше Джина. Тя свали пенъора, който носеше. Отдолу бе гола.

– Малка изненада за любимия ми мъж – тихо каза тя и се приближи към него.

Поласкан съм – отговори Хенри и я прегърна.

На сутринта Готиния стана преди всички. Стана внимателно от леглото, за да не събуди Джина, и си наметна един халат. Влезе в кухнята и отвори хладилника. Взе си кутия бира и пакет цигари от масата, прекоси дневната и излезе на терасата. Изтегна се на един шезлонг и примижа срещу слънцето.

Денят се очертаваше да бъде прекрасен.

КРАЙ

© Бранимир Събев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/114>]